

LBRIS

We know
books

MIA SHERIDAN

MAMĂ REA

*traducere din limba engleză și note
de Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

LBRIS

We know
books

MIA SHERIDAN

MAMĂ REA

*traducere din limba engleză și note
de Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CAPITOLUL 1

Reno, Nevada – singurul loc de pe pământ în care jurase să nu se mai întoarcă vreodată. Din nefericire, jurământul se întorsese împotriva ei, un rezultat care semăna cu o îndoielnică combinație de „mână a sorții” și „luare a unor decizii la cald”.

Ai fi putut proceda altfel? s-a întrebat Sienna a o suta oară.

Și tot pentru a o suta oară și-a dat seama că încă nu era sigură de răspuns.

Doar dacă... ba da, era sigură de răspuns. Ar fi făcut-o din nou dacă i s-ar fi ivit ocazia. Pur și simplu nu anticipase că alegerea pe care o luase o va aduce *aici*.

Cerul senin al deșertului – un albastru intens, nesfârșit – se întindea deasupra ei în clipa în care a deschis ușa secției de poliție, înainte de a păși în atmosfera binecuvântată a clădirii dotate cu aer condiționat.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat femeia de la recepție, zâmbindu-i.

Sienna i-a răspuns tot cu un zâmbet, deși nu la fel de larg.

– Sienna Walker. O caut pe doamna sergent Dahlen.

– A, bună! Tu trebuie să fii noua detectivă venită din New York, nu-i așa? Eu sunt Chelle Lopez. Mă bucur să te cunosc. Cum ți se pare Reno?

– Bună, Chelle. Și eu mă bucur să te cunosc. De fapt sunt din Reno. M-am născut aici, vreau să spun.

O mină surprinsă s-a conturat pe chipul Chellei.

— A, bine atunci. Bine ai revenit acasă!

Sienna și-a reprimat o grimasă, chiar dacă vorbele Chellei îi provocaseră un nod în stomac. A privit-o pe recepționeră cum ridică receptorul și îl anunță pe sergentul Dahlen că noul detectiv s-a prezentat la post.

— Doamna sergent Dahlen vine într-un minut.

— Minunat, mulțumesc, a răspuns Sienna în vreme ce Chelle răspundea la un alt apel.

Peste o clipă a auzit-o cum râde de ceea ce îi spunea persoana aflată la celălalt capăt al firului și cum își coboară glasul, dându-se de gol că sporovăiește în timpul programului cu un prieten.

Sienna abia apucase să se așeze când o femeie foarte înaltă, trecută de 50 de ani, având un păr blond tuns în stilul *pixie*, a pășit în lobby, privind-o pe nou-venită.

— Sienna Walker?

Sienna s-a ridicat în picioare.

— Da. Doamna sergent Dahlen? Mă bucur să vă cunosc personal.

Femeia mai în vârstă, care purta un costum negru cu pantaloni, o cămașă de asemenea neagră și o pereche de pantofi roșii cu tocuri înalte, s-a apropiat de nou-venită, strângându-i grăbită mâna în vreme ce Sienna își ridica bărbia, căznindu-se fără succes să se uite în ochii acelei femei.

— Urmează-mă.

Dahlen a condus-o prin secția de poliție cuprinsă de agitația specifică unei zile de muncă, picioarele lungi ale sergentului făcând-o pe Sienna să grăbească pasul. Au pătruns amândouă într-un birou, iar Dahlen a închis ușa în urma lor. I-a arătat Siennei unul dintre scaunele aflate în fața mesei, apoi s-au așezat amândouă în timp ce Dahlen ridica receptorul și chema pe cineva în biroul ei. Sienna a cercetat scurt cu privirea încăperea care părea scutită de harababura tipică

unei secții de poliție și la fel de ordonată precum femeia care muncea acolo.

Dahlen a pus receptorul înapoi în furcă, s-a lăsat pe spătarul scaunului, punându-se picior peste picior și cercetând-o pe Sienna cu privirea.

— Căpitanul tău, Darrin Crewson, și cu mine suntem amândoi veterani ai armatei americane.

— Da, mi-a spus, doamnă.

— Ingrid.

Femeia a făcut o pauză, îngustând ușor ochii.

— Aș face orice pentru camarazii mei de arme.

Sienna a clătinat din cap, simțind cum o cuprinde o ușoară nervozitate.

— Da, sentimentul este reciproc... așa a spus Darrin.

Dacă un țurture s-ar putea transforma într-o persoană, așa ar fi arătat sergentul Dahlen, s-a gândit Sienna. Drăgălașă într-un fel rece și colțuros.

Sergentul Dahlen – Ingrid – și-a ridicat bărbia de parcă tocmai ar fi citit gândurile Siennei și ar fi fost de acord cu ele.

— Chiar și așa, nici nu am nevoie, nici nu-mi doresc în secția mea un dezertor buclucaș care să-mi dea bătăi de cap și să mă încarce cu cine știe ce hârțogărie inutilă. *Urăsc hârțogăria inutilă.*

— Nu, doamnă. Nu intenționez să cauzez acestei secții... ăăă, și în special dumneavoastră... vreun necaz. Ceea ce s-a petrecut în New York a fost... o situație unică. Voi avea grijă să nu se mai repete.

Glasul ei trădase *slăbiciune* – chiar și pentru propriile urechi. Sienna și-a îndreptat spatele, străduindu-se să transmită prin noua ei postură un sentiment de forță care să compenseze cumva moliciunea propriului glas. Simțea că sergentul Dahlen nu-i avea deloc la inimă pe molăi.

Femeia mai în vârstă a studiat-o din nou cu privirea pe Sienna care abia se abținea să nu înceapă să se zvârcolească. Dacă aceea era privirea pe care sergentul o folosea atunci când interoga un suspect, atunci secția aceea de poliție trebuie să fi avut o rată a cazurilor rezolvate extrem de înaltă. Oricine ar fi putut ceda în fața acelei priviri glaciale. Când ochii șefei s-au îndreptat spre fereastră, Sienna a simțit că poate respira din nou.

— Avem o problemă acută de personal, acum, în Reno PD¹, așa că, atunci când Darrin a cerut să aprob acest transfer, am simțit că mi se ia o mică povară de pe umeri.

Sienna și-a reprimat o tresărire.

— Dar, a continuat Dahlen, Darrin mi-a mai spus și că ești un detectiv al naibii de bun atunci când nu ești cu capsă pusă și că orice secție de poliție ar fi norocoasă să te aibă.

Îți mulțumesc, Darrin. Pentru asta și pentru încă zece alte favoruri.

— Voi face tot ce îmi va sta în putință să confirm această generoasă descriere.

— Așa să faci.

Sienna și-a întors capul auzind o răpăială în geamul ușii. O brunetă a deschis-o, strecurându-și capul înăuntru.

— Intră, Kat, a spus Ingrid.

Femeia pe nume Kat a pășit în birou, luând loc lângă Sienna. Își ținea părul negru prins într-un coc strâns, iar buzele îi erau roșii și groase. Costumul ei *deux-pièces* îi amintea Siennei de una dintre femeile din filmele cu James Bond – dacă femeile acelea ar fi purtat vreodată așa ceva. Oricum, hainele lui Kate păreau ultimul răcnet în materie de modă și îi veneau ca turnate.

— Katerina Kozlov, aceasta este Sienna Walker, noua ta parteneră.

¹ PD – Acronim al (eng.) *Police Department*.

Kat s-a întors, cântărind-o pe Sienna din priviri, într-o manieră foarte directă, dar nu agresivă.

— Păi, slavă Domnului că procentul de testosteron din locul ăsta tocmai s-a mai redus cu o fracțiune, a spus ea aplecându-se ușor. Ingrid fiind cel mai important furnizor de testosteron, a urmat ea adresându-i șefei un zâmbet hâtru.

Ingrid și-a înălțat ușor sprâncenele, nepărând amuzată de remarca lui Kat. Sienna și-a reprimat un zâmbet, gândindu-se că nu s-ar fi convenit să râdă pe seama șefei chiar în prima zi de muncă.

Kat i-a întins Siennei mâna:

— Bine ai venit la Omucideri. Poți să-mi zici Kat.

Sienna i-a scuturat mâna.

— Bună, Kat, mă bucur să te cunosc.

— În regulă. Acum că am terminat cu politețurile, arată-i Siennei biroul care i-a fost repartizat și prezintă-i tabloul general.

Kat s-a ridicat în picioare.

— Haide, partenero. Îți voi arăta cea mai importantă încăpere din toată clădirea – cea în care ținem cafeaua.

Sienna i-a mulțumit sergentului Dahlen, apoi și-a urmat noua parteneră prin secția de poliție.

Salonul pentru cafea era mic, însă bine utilat. Într-un colț exista un blat de bucătărie, iar lângă perete, o măsuță la care acum nu stătea nimeni. Kat a luat un pahar de carton și i l-a arătat Siennei înălțându-și întrebătoare sprâncenele.

— Sigur, mulțumesc, a spus Sienna.

Kat a umplut două pahare, întinzându-i unul Siennei înainte de a se sprijini de blatul din plastic dur.

— Ia spune, ce boacănă ai făcut? a întrebat ea.

Surprinsă, Sienna a lăsat să-i scape hohot un râs scurt, apoi a luat o gură din cafeaua aceea slabă. Nu se așteptase să i se pună o întrebare atât de directă din prima secundă, deși știa că printre polițiști zvonurile circulă cu repeziciune.

— Am... neglijat să ascult niște ordine.

Kat a privit-o ușor dezamăgită:

— Insubordonare? La naiba! Și eu care speram să te fi combinat cu șeful... sau ceva la fel de picant.

Sienna a chicotit scurt.

Mi-aș fi dorit eu.

— Bine... a fost ceva puțin mai complicat și deloc picant. Ordinele pe care le-am desconsiderat veneau de la primar.

Kat a ridicat din sprâncene:

— Ah!

Era limpede că tocmai întorcea pe toate fețele acel crâmpei de informație.

— Prin urmare ți-au făcut o favoare trimițându-te afară din oraș înainte ca primarul să-ți ceară demisia sau să îi roage pe șefii tăi să te dea afară.

— Este evident că nu ai ajuns detectiv fără motiv.

Kat a zâmbit, arătând din cap spre ușă și aruncând paharul gol în coșul de gunoi.

— Hai să-ți arăt noul tău birou. Vom petrece o grămadă de timp împreună. Dacă te vei hotărî să-mi oferi mai multe detalii despre povestea ta, nu va trebui să te deplasezi prea departe.

Sienna a urmat-o pe Kate în zona de birouri în care intimitatea era asigurată doar de niște habitaculi subțiri. Biroul lor era compus din două mese-standard, cu picioare metalice, exact cum Sienna avusese și în New York. A deschis un sertar, așteptându-se să audă scârțâitul familiar. Biroul acela părea singurul lucru din viața ei care nu se schimbasese.

Bine ai venit la Reno PD, Sienna.

Sienna a rămas surprinsă să constate că parcul de rulote părea mai puțin jalnic decât și-l amintea. Poate că acest lucru se datora luminii aurii a soarelui stând să apună, care edulcora aspectul deprimant al rulotelor delabrate, înconjurate de smocuri de iarbă. Sau poate că memoria ei exagerase între timp tușele tabloului, făcându-l să pară mai deprimant decât în realitate. Sau *poate* că la un moment dat cineva venise și încercase să reîmprospăteze *Paradise Estates Mobile Home Park* (un nume cât se poate de impropriu) și cumva reușise s-o facă, chiar dacă era vorba doar de o spoială.

Sau poate că în realitate Sienna privea combinația tuturor celor trei posibilități.

În tot cazul, parcul se afla acolo, în fața ei, dispunea lui fiind aceeași, cu toate că fetița de odinioară, cea care crescuse acolo, se simțea acum complet schimbată. Deși rămăsese în mașină, privind pe geam șirurile de rulote care o despărțeau de parcela în care cândva trăise, Sienna trăia o ciudată stare de dezechilibru, de parcă lumea s-ar fi schimbat în chip subtil, fără ca ea să prindă de veste.

Ce te-a atras aici?

După ce făcuse cunoștință cu noua șefă și noua parteneră, se trezise că șofează în direcția parcului aproape fără să se fi decis s-o facă, de parcă ar fi fost vorba de un reflex, de un fel de memorie musculară.

Și inima este un mușchi.

Da, și probabil că acela fusese mușchiul pe care îl folosisese. Copilărise în acest parc de rulote. De aici pornise spre școală, în fiecare dimineață, până în ziua în care absolvise liceul. Tot aici trăise unele dintre cele mai fericite și unele dintre cele mai cumplite momente ale vieții.

Aici se îndrăgostise pentru prima oară. A simțit o apăsare în piept când și-a întors capul spre dreapta, privind șirul unde se cândva se aflase rulota *lui*. Evident că nu mai era a lui. Și nici a mamei lui, Mirabelle. Acum acolo locuia

altecineva, de asta era sigură. El reușise să dea lovitura. Și chiar dacă se vădise că nu știuse despre el atât de multe pe cât crezuse la un moment dat, știa în adâncul inimii că primul lucru pe care el l-ar fi făcut cu banii pe care i-ar fi câștigat ar fi fost să-i cumpere mamei lui o casă. O casă *adevărată*, nu una cu pereți din plastic, care se clatină la prima rafală ceva mai puternică de vânt.

În vreme ce se gândea la Mirabelle, a simțit o împunșătură sub stern care a făcut-o să-și ducă cu un gest reflex degetele acolo și să înceapă să se maseze. Îi era dor de femeia aceea. Încă. Mirabelle fusese singura mamă adevărată pe care Sienna o cunoscuse, cea naturală fiind leșul înecat în alcool al unei femei care în general nu fusese prea conștientă de existența propriei fiice. Femeia aceea – de la care Sienna moștenise ochii verzi și părul blond-auriu (și, slavă Domnului, nu multe altele) murise cu cinci ani în urmă. Când a aflat vestea, Sienna nu a simțit decât o tristețe trecătoare care ar fi putut acompania orice altă veste referitoare la sfârșitul unei vieți risipite.

Îi trimisese tatălui ei un cec, ca să-l ajute să plătească incinerarea, apoi a făcut o donație, în numele mamei ei, unei asociații filantropice locale care îi ajuta pe dependenții de alcool și droguri să-și refacă viețile. Apoi considerase că făcuse suficient ca să poată încheia capitolul. Iar după ce tatăl ei se grăbise să încaseze cecul, Sienna nu mai vorbise cu el niciodată.

Părăsise acest parc pentru rulote cu unsprezece ani în urmă, fără să-și ia rămas-bun de la niciunul dintre părinți. Durerea din inimă pe care o simțise atunci fusese cauzată numai de despărțirea de Mirabelle, dar în același timp o altă durere, și mai mare, o copleșise pe cea dintâi. Abia la final Sienna și-a dat seama că durerea ei era una stratificată.

Și-a îndreptat ochii, fără să privească cu adevărat, în direcția locului în care cândva se aflase casa ei. Mîntea a început să-i rătăcească în trecut.

Ștergându-și mâinile cu un prosop de vase, Mirabelle a deschis ușa rulotei.

– Sienna? Ce s-a-ntâmpat, dulceață?

Sienna a slobozit un suspin tăcut, în timp ce Mirabelle îi făcea semn să intre în rulotă. A condus-o până la canapeaua în carouri, ajutând-o să se așeze. Mirabelle a luat loc lângă ea, genunchi lângă genunchi, apoi a strâns ușor palmele Siennei într-ale sale. Un iz de lăcrămioare și lămâie i-a ajuns în nări, aroma aceasta având darul s-o liniștească înainte ca Mirabelle să apuce să spună ceva. A tras, încă tremurând, adânc aer în piept, apoi a răspuns:

– Am fost invitată la ziua de naștere a lui Amybeth Horton și tata a zis că va aduce bani acasă, ca să-i pot cumpăra un cadou, însă nu a făcut-o, iar eu nu mă mai pot duce.

Adevăr fie spus, tatăl ei probabil că nu uitase, însă mai degrabă fie nu intenționase niciodată să aducă banii promiși, fie se răzgândise. În după-amiaza aceea venise acasă beat, iar Sienna nu i-a mai „amintit”, știind că în astfel de zile era mai bine să se țină la distanță de el. Era oricum un om meschin, iar băutura nu făcea altceva decât să-i întărească această trăsătură de caracter. Chipul Siennei devenise o grimasă din pricina dezamăgirii pe care o simțea în clipele acelea. Așteptase cu nerăbdare un astfel de moment, în care să fie acceptată de congenerile ei, și de aceea faptul că părinții ei o dezamăgiseră – din nou – reușise să-i întipărească nefericirea pe chip. Nu ar fi putut să se ducă la ziua de naștere cu mâna goală. S-ar fi simțit umilită. Celelalte fete cu care se vedea Amybeth nu erau nici ele bogate, dar trăiau ceva mai bine decât familia Siennei – în toate sensurile imaginabile.

Sienna și-ar fi dorit să nu se gândească tot timpul la acest aspect, însă avea 14 ani – nu mai era o fetiță – și îi

stătea în fire să-și facă singură zile fripte observând absolut totul. Dintotdeauna observase. Nu ca Gavin, care fusese dintotdeauna un tip degajat, căruia nu părea să-i pese ce credeau ceilalți despre el. Putea și el să observe anumite lucruri atunci când își punea în cap s-o facă, însă observațiile pe care le făcea cu aceste ocazii nu păreau să-l sâcâie și rănească în permanență, ca în cazul Siennei.

În ziua aceea Gavin nu se afla acasă. Sienna știa acest lucru și de aceea îndrăznise să bată la ușă. Nu voia ca băia-tul s-o vadă plângând, însă avea nevoie de o mamă. Avea nevoie de Mirabelle.

Femeia s-a încruntat, începând să șteargă obrazul Siennei cu degetul mare în clipa în care a observat că o lacrimă se prelinge din ochii fetei.

— Ah, draga mea, îmi pare nespus de rău, a spus ea arborând pe chipul ei drăgălaș o expresie pe jumătate abătută, pe jumătate furioasă, însă apoi și-a strâns buzele și și-a înclinat, gânditoare, capul într-o parte. Când e petrecerea aia?

— Astăzi, a răspuns Sienna inspirând adânc, simțind cum intensitatea propriei nefericiri începe să scadă.

Încă se simțea dezamăgită, însă acum măcar se afla acolo, în rulota curată și ordonată a Mirabellei, care o ascultase de parcă necazurile ei ar fi fost importante. Venise acolo doar ca să caute mângâiere, conștientă fiind că nici Mirabelle nu se scâldea în bani. Femeia lucra ca asistentă a unui magician pe nume Argus, un grec cu inimă bună care îi spunea Siennei „Siennoulla” și care uneori o vizita pe Mirabelle aducându-i, în niște cutii albe legate cu panglică neagră, baclava făcută în casă. Sienna și Gavin înfuleceau până simțeau că nu mai au loc în stomac și că buzele li se umplu de miere. Spectacolul lor nu se bucura de prea mare succes și arareori le plătea facturile, însă Argus susținea că bucuria pe care o oferea publicului era mai valoroasă decât orice bogăție.

Sienna știa că aceasta era o minciună nevinovată de vreme ce Argus îl lăsa pe Gavin, care se pricepea de minune la jocul de cărți, să joace poker online în numele lui, împărțind apoi între ei profiturile – o activitate despre care Mirabelle încă nu aflase nimic. Siennei nu-i făcea plăcere să aibă secrete față de Mirabelle, dar știa și că banii despre care Argus pretindea că ar fi provenit din vânzarea biletelor și care îi suplimentau femeii veniturile îi diminueau acesteia stresul și îi permiteau să plătească facturile, chiar dacă la sfârșitul fiecărei luni rămâneau cu o nimica toată.

Sienna era destul de mare ca să-și dea seama că trucurile pe care le făceau cei doi erau exact asta – niște biete trucuri, însă nu se putea abține să nu-i urmărească, absolut încântată și cu răsufarea tăiată, exersându-le, mai ales atunci când le ieșeau perfect. În astfel de momente coregra-fia în sine era încântătoare, minunat executată.

— Astăzi... a repetat Mirabelle.

Sienna a deschis gura, dând să spună ceva, însă Mirabelle a tras-o de mână, ridicând-o în picioare.

— Vino cu mine. Am o idee.

— O idee? Mirabelle...

Femeia a condus-o în dormitorul aflat în spatele rulo-tei. Acolo i-a dat fetei drumul, apropiindu-se de măsuta de toaletă aflată lângă ușă. Încăperea aceea mirosea parcă și mai pregnant a crini și lăcrimoare. Pe pat era așternută o cuvertură imprimată cu trandafiri galbeni. Mirabelle a deschis sertarul de sus al măsutei, scoțând de acolo o cuti-ută din lemn. A deschis-o, începând să scotocească în inte-riorul acesteia. Sienna a zărit un teanc de fotografii, însă Mirabelle le-a acoperit cu palma înainte ca fata să apuce să-și dea seama ce personaje apăreau acolo. Familia ei? Mirabelle nici măcar nu aducea vorba despre familia ei. Nu înrămase nicio poză – în afara celor cu Gavin, desigur – și nicio rudă nu îi vizitase vreodată pe cei doi – nici cu ocazia

vreunei sărbători, nici altcândva. Probabil că femeia se rupsese de propriile rubedenii.

Sienna se simțea tentată să întrebe, însă nu ar fi vrut să-și vâre coada în viața personală a femeii.

În clipa următoare Mirabelle a scos ceva din cutiuță, arătându-i Siennei obiectul și făcând-o să sclipască. Era o brățară frumoasă, delicată, din argint, bătută cu niște pietre purpuriu-deschis.

— Crezi că prietenei tale i-ar plăcea să poarte așa ceva?

Sienna s-a uitat în ochii Mirabellei:

— Mă întrebi dacă i-ar plăcea? O, da, însă n-aș putea să...

— Ba poți și o vei face, a spus Mirabelle apucând mâna fetei și prinzându-i brățara la încheietură.

Fără să-i dea drumul, femeia și-a lăsat privirea în pământ, părând să cumpănească cuvintele pe care ar fi urmat să le spună în continuare.

— Știu că nu ți-am spus nimic despre tatăl lui Gavin, a început ea pe un ton ezitant și înfruntând privirea curioasă a fetei. Însă nu a fost un bărbat prea bun, Sienna. A fost violent și plin de cruzime, așa că l-am luat pe Gavin și l-am părăsit.

— Ah, a oftat Sienna. Îmi pare rău, a urmat ea cu glas stins.

Mirabelle însă a zâmbit:

— Nu ai pentru ce să-ți pară rău, dulceată. Mie nu-mi pare. Viața noastră este mai bună fără el.

Ceva însă se schimbase pe chipul femeii, de parcă nu ar fi fost complet sigură că vorbele pe care tocmai le rostise ar fi reflectat adevărul.

— În plus... îl ai pe Argus, a intervenit Sienna, dorindu-și să alunge expresia aceea bântuită din ochii Mirabellei.

Încruntătura îngrijorată a Mirabellei a lăsat loc unui surâs blând:

— Da. Da, îl am pe Argus.

Mirabelle a eliberat mâna fetei, care și-a desfăcut palma, brățara reflectând lumina și luminându-i fața.

— Nu e ceva scump, s-a grăbit Mirabelle să-i atragă atenția. În plus... îmi provoacă niște amintiri... complicate. Ar fi trebuit să o dăruiesc cu multă vreme în urmă, a urmat ea privind o vreme, tulburată, brățara, înainte de a-și reveni, cu un zâmbet și mai luminos, la starea ei obișnuită. Probabil că soarta a vrut ca eu s-o păstrez pentru a ajunge la Amybeth. Fie ca brățara aceasta să formeze niște amintiri proaspete și plăcute.

Sienna se uita îndoită la brățară. Ce-i drept, era drăgălașă, iar Amybeth era o persoană drăguță. Siennei i-ar fi plăcut nespun să i-o poată dăruii, însă încă nu era sigură că ar fi trebuit să-i permită Mirabellei să-i dea un obiect care — în pofida celor spuse — părea de valoare.

Dar dacă ar fi fost — oare nu l-ar fi vândut deja? Doar o văzuse de câteva ori pe Mirabelle frământându-și degetele, cu o expresie îngrijorată întipărită pe chip, în vreme ce privea teancul de facturi neplătite de pe masă.

— Eu...

— A, și am o cutiuță care s-ar potrivi perfect cu brățara, a spus Mirabelle cu un zâmbet, trăgând-o pe Sienna către sine și îmbrățișând-o. Spune da, Sienna, după care te vei duce la petrecere și te vei distra cum nu te-ai mai distrat vreodată. Nimic nu m-ar putea face mai fericită.

Cu răsuflarea tăiată, Sienna i-a întors zâmbetul, simțind cum i se pune un nod în gât din pricina dragostei și recunoștinței pe care le simțea în clipa aceea.

— Bine, Mirabelle. Îți mulțumesc din suflet.

În clipa aceea un băiețel i-a atras atenția Siennei, spulberându-i amintirile care o făcuseră să simtă cum ochii i se umplu de lacrimi fierbinți. Dumnezeule, trecuse ceva vreme de când își îngăduise ultima dată să se scalde în butoiul cu melancolie. Băiatul a pornit în fugă din dreptul unei rulote, ascunzându-se apoi îndărătul unui copac, ținându-și palmele căluș peste gură, de parcă s-ar fi căznit să nu izbucnească într-un hohot de râs sonor în vreme ce alți copii tocmai apăreau de unde venise și el puțin mai devreme, fiecare dintre aceștia pitindu-se după câte un copac sau verandă. Se jucau de-a v-ați ascunselea. Mirabelle nu îi lăsase niciodată să joace acest joc. Zicea că o enerva faptul că unul dintre ei trebuia să se ascundă ca să fie găsit. Iar când le spunea copiilor acest lucru, chiar părea tulburată, așa că Sienna și Gavin se supuneau – cel puțin atunci când Mirabelle se afla acasă. Sienna a schițat un surâs, înghițindu-și emoțiile în vreme ce continua să-i privească pe copii jucând acel joc inocent, „căutătorul” făcându-i pe ceilalți să chiuie veselii ori de câte ori îi descoperea. Copiii aceștia erau încă mici, de vreme ce se jucau cu o bucurie atât de nezăgăzuită. Nu ajunseseră la vârsta la care ar fi început să-și dea seama că, din pricina mediului din care provin, oamenii se uită la ei de sus. Abia dacă erau conștienți că purtau haine de la secondhand sau că rablele părinților lor ar fi putut da rateuri pe banda rapidă a autostrăzii, făcându-i pe ceilalți șoferi să tragă pe dreapta și să se ascundă prin boscheți, temându-se că un nebun înarmat a început să tragă, la întâmplare, în mulțime.

Dându-și seama că ar fi făcut mai bine să nu-și proiecteze propriile nesiguranțe și amintiri chinuitoare asupra acestor copii, Sienna a simțit cum i se șterge zâmbetul de pe față. Poate că băiețelii aceia vor fi suficient de puternici ca să nu se autodefinească în funcție de mediul din care provin. Poate că părinților lor, deși săraci, chiar le pasă de ei.

Poate că mamele lor seamănă mai degrabă cu Mirabelle, nu cu mama mea.

Sienna a lăsat să-i scape un geamăt gutural, frustrat, apoi a răsucit cheia în contact, pornind mașina. Nu avea timp acum pentru așa ceva și oricum nu i-ar fi folosit la nimic. Habar n-avea de ce venise acolo – poate doar ca să-și dovedească că o putea face. În regulă atunci – venise, se uitase, *făcuse față* provocării, îi supraviețuise –, iar acum își putea vedea mai departe de viață știind că, deși locul acela se afla în apropiere, nu exercita niciun fel de putere asupra ei. Era doar un loc. Un parc de rulote care nici nu trăia, nici nu respira.

A întors mașina, apăsând pedala de accelerație atât de tare, încât roțile s-au învârtit de câteva ori în gol, un nor de praf vălătucindu-se în spatele ei.

Dacă nici nu trăiește, nici nu respiră, atunci de ce te grăbești? Ai zice că locul ăsta ar putea găsi o cale să se ia după tine.

Sienna a alungat acest gând, știind că nu avea un răspuns potrivit la întrebarea pe care tocmai și-o pusese.